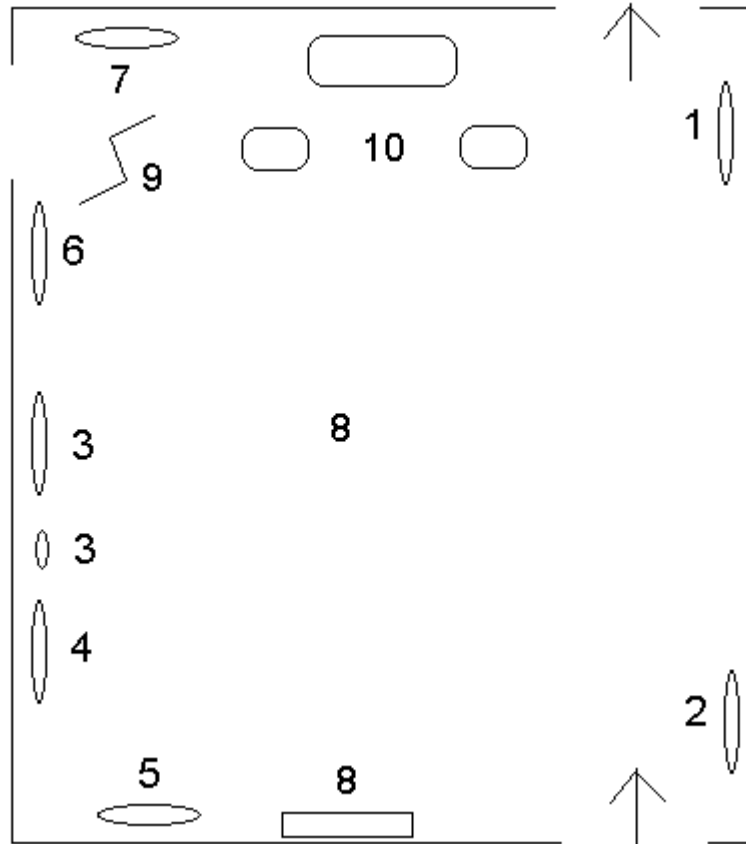

De SALON van MARIA-CHRISTINA (05 N)

Deze salon is de enige op de begane grond die zijn originele parketvloer “à la Versailles” (begin 18de eeuw) behouden heeft. De andere vloeren en sommige lambriseringen zijn verdwenen als slachtoffers van de houtzwam. Die groeit ten gevolge van de talrijke overstromingen van de Maas, die veelvuldiger waren na de kanalisatie van de rivier in 1876.

Deze salon is gewijd aan de Habsburger-Lotharingers, die over onze provincies geheerst hebben van 1713 tot 1794.

- (1) Portret van Maria-Christina (1741–1798), landvoogdes van de Oostenrijkse Nederlanden van 1780 tot 1793. Zij volgde in deze functie haar oom Karel van Lotharingen op. Zij en haar echtgenoot Albert van Saksen-Teschen (Stichter van de Albertina te Wenen) waren de gasten van Frederiek van Beaufort-Spontin in 1785, die te hunner eer een bal gaf in de verlichte tuinen.
- (2) Portret van Joseph II (1741-1790), broer van Maria-Christina (1) en zoon van Maria Theresa (3) en Franz van Lotharingen (4). Hij volgde hen op als Keizer van het Heilige Roomse Rijk in 1765, maar oefende de macht slechts uit na de dood van zijn moeder in 1780.
- (3) Twee portretten van Maria Theresa (1717-1780). Op het eerste portret, een jonge slanke, vastberaden vrouw, die slechts Koningin van Hongarije was (1740). Tegen dit deel van het erfgoed van haar vader, Karel VI, werd door het verenigde Europa geen bezwaar gemaakt;

het lag veel te dicht bij de Turken. Op het tweede portret, een oudere vrouw, die 16 kinderen geboort had. Zij was Keizerin van het Heilige Roomse Rijk, Aartshertogin van Oostenrijk, en Koningin van Hongarije en Bohemen.

- (4) Portret van Franz van Lotharingen (Nancy 1708 - Innsbruck 1765), echtgenoot van Maria-Theresa (3) Hij werd van Lotharingen door de Fransen onteigend in ruil voor Toscane. Alvorens Lotharingen te verlaten, verkocht hij 24 sinaasappelbomen, afkomstig uit Lunéville, aan de Beaufort-Spontins. Het merendeel staat nog steeds in onze tuinen. Ondanks de 16 bevallingen van zijn echtgenote, had hij aan het einde van zijn leven een verhouding met een Prinses Auersperg. Hij stierf kort nadien. Na zijn begrafenis, die in de Stephansdom te Wenen had plaatsgevonden, ontmoette Maria-Theresa toevallig Prinses Auersperg en zei tegen haar : "Mevrouw, welk een wonderbaarlijke man hebben wij beiden toch verloren". Een vorstelijke opmerking!
Nogal ongebruikelijk, deze portretten van twee generaties zijn het werk van dezelfde schilder.
- (5) Portret van Karel van Lotharingen, broer van Franz (4). Hij was Landvoogd van de Oostenrijkse Nederlanden gedurende de regering van Maria-Theresa. Hij schonk het origineel van dit portret aan zijn Algemene Controleur (Minister van Financiën) Jacob de Bonaert, een voorvader van Francis Bonaert.
- (6) Portret van Stanislas Leszczyński, gewezen Koning van Polen, en schoonvader van Lodewijk XV (met wie zijn dochter Maria Leszczyńska trouwde in 1725). De Fransen benoemden hem tot Hertog van Lotharingen om Franz (4) in 1737 te vervangen.
- (7) Portret van Veldmaarschalk graaf von Daun (1705-1766), voorvader van Vladimir (Laubespain-kamer). Strateeg en vriend van Maria-Theresa (3), hij versloeg de troepen van Frederik II van Pruisen (1712-1786) tijdens de slag van Kolin, in 1757, met de hulp van het Waalse regiment.
- (8) In het algemeen is deze salon representatief voor de Lodewijk XVI stijl. De fauteuils en canapés zijn voorzien van rechte als miniatuurzuilen geribbelde poten, met bovenaan een gebloemd vierkant. De strik geknoopt bovenaan de rugleuning van de vergulde fauteuils, is kenmerkend voor deze stijl. Vóór de Lodewijk XVI schouw, zijn twee leunstoelen, toegeschreven aan meubelmaker Jacobs, bekleed met bedrukt fluweel uit Genua. Onder Lodewijk XVI, werden de krommingen van de Lodewijk XV stijl door strakke lijnen vervangen. Die gaven de Romeinse stijl weer, aan het licht gebracht na de ontdekking van Herculaneum en Pompeï.
- (9) Een reeks gravures, voorstellende het kasteel en de tuinen van Versailles.
- (10) De grote canapé met ingekorte poten, opdat Kamiel van Laubespain, echtgenoot van Gilda van Beaufort, erop kon zitten, ondanks zijn kleine gestalte (1.40 m). De schouw in de bibliotheek heeft hetzelfde lot ondergaan. Theodule, zoon van dit echtpaar, liet, met het oog op zijn lengte, die hij van zijn moeder had, na het overlijden van zijn vader, de schouw in zijn oorspronkelijke staat herstellen, met stenen, in plaats van de, in oorsprong, marmeren poten.